

Livets store smukke rod

Chandler-parodi
af Turèll

Dan Turèll: *Mord I Rodby*.
(Borgen, 229 sider, kr. 98.-).

TRE MASSAGEPIGER aflives på stribe i en større dansk provinsby. Derpå nedskyder politiet den sinke, som politimesteren har bestemt sig for er morderen.

Dan Turèlls anden kriminalroman genbruger et par af hovedpersonerne fra den første. Den navnløse freelance journalist fra *Mord I Mørket* er endnu en gang fortælleren, der snubler over alle de rigtige spor. Og kriminalkommissær Ehlers er endnu en gang den verdenskløge politimand fra Halmtorvet i København med hjertet af guld som lader fortælleren være med når det brænder på og som forgæves prøver at kæmpe mod de korrupte magthavere.

Som kriminalroman er *Mord I Rodby* snarere en Raymond-Chandler parodi end en Raymond Chandler-pastiche. Handlingen, beskrivelsen af journalistens og politiets arbejde, løsningen på 'gåden' er så umulige at det må være en pointe. Selv i de Jan-bøger man læste i Vangede back in the fifties gik det mere overbevisende og overraskende til.

Tanken må være at plottet ikke må spærre for udsigten til bogens egentlige stof, nemlig fortællers iagttagelser af livet i provinsbyen og af livet i almindelighed. Plottet er den mornede tråd, der skal binde en række essays om alt mellem himmel og jord sammen.

Den navnløse journalist er — som Dan Turèll selv — en god og underholdende iagttagere. Der ligger en smittende livsforelskelse bag hans mange idiosynkrasier, hvad enten de er vendt mod radioens P3, provinsbyens sommerfest eller det danske trafiksystems serviceniveau.

Han afleverer slentrende betragtninger over stort og småt: Den grænseløse forelskelse og besværet med at

Peder Bøndgaards omslag til Dan Turèlls nye krimi

knappe bukser med en hånd mens man holder en telefon med den anden.

Mord I Rodby er skrevet med kærlighed, og det er meget. Alt for mange kriminalromaner er skrevet kærlighedsløst, med forfatterblikket hæftet på sidste linie og honorar og bibliotekspenge.

Alligevel synes jeg man må have lov at eftersøge Turèlls kriminalromaner for andet og mere end kærlig og energisk causerelyst.

Livet er noget rod (jævnfør titelen). Er man desillusioneret har man de bedste chancer for en kort god overraskelse. Det er noget af det man kan hente ud af fortællerholdningen. Er det også bogens budskab, eller er det bare endnu en del af Chandler-pastichen, Chandler-parodien?

Turèlls fortæller gør et par forsøg på at blive indigneret over magtmisbrug og korrupsion. Men romanens manglende virkelighedsforbindelse på både det kriminalistiske og det politiske plan gør også dem til pasticher — mere Trampe end Chandler for øvrigt.

Med provinsbyen som stikord gør Turèll endelig et par forsøg på — helt bangsk — at aflytte de stille eksistenser. Det er han god til, og det kunne han måske gå lidt videre med?

Mord I Rodby er en anstændig bog. Skrevet med kærlighed, skrevet på et overskud. Men er den mon bare tilnærmelsesvis så god som Turèll kunne være, hvis han skød forbillederne og skabelonerne til side og vovede at være lidt

mere naivt og risikabelt — for eksempel kriminalforfatter?

ANDERS BODELSEN